

COPACUL DEPĂRTĂRILOR

Pădurea Fermecată

Enid Mary Blyton (1897–1968) a fost o autoare britanică de cărți pentru copii. Volumele ei s-au vândut în peste șase sute de milioane de exemplare și au fost traduse în zeci de limbi. Textele sale au subiecte diverse, de la educație și istorie naturală la povești fantastice și de mistere sau de inspirație biblică.

Conform Index Translationum (program sub egida UNESCO), în 2016, Enid Blyton figura pe locul 4 în topul celor mai populari autori din lume, după Shakespeare, dar înaintea lui Hans Christian Andersen și a fraților Grimm.

Jan McCafferty este o ilustratoare britanică. De mică a avut o înclinație pentru desen, așa că a studiat arta la Birmingham. Timp de cinci ani a lucrat ca designer de cărți pentru copii la Usborne Publishing, iar apoi și-a început cariera de ilustrator. Recent, influențată de cărțile ei preferate, printre care și trilogia *Copacul Depărtărilor* de Enid Blyton, Jan McCafferty s-a hotărât să-și încerce talentul și în scrierea cărților pentru copii.

1 | Cum au găsit Pădurea Fermecată

Au fost odată trei copii pe nume Joe, Beth și Frannie. Aceștia își petrecuseră toată viața la oraș, însă acum tatăl lor primise o nouă slujbă la țară, așa că trebuiau să se mute cu toții cât mai iute cu putință.

— Ce minunat trebuie să fie la țară! zise Joe. O să învăț totul despre animale și păsări!

— Iar eu voi culege câte flori îmi doresc! adăugă Beth.

— Iar eu voi avea o grădină doar pentru mine, spuse Frannie.

Când sosi ziua mutării, toți copiii erau nemaipomenit de încântați. O camionetă micuță se opri în fața porții și doi bărbați îi ajutară pe tatăl și mama lor să îngrămădească toate lucrurile înăuntru. Când nu mai aveai loc nici să arunci un ac în ea, camioneta o luă din loc; copiii se îmbrăcară și își puseră căciulile pe cap, după care porniră împreună cu părinții lor la gară, să prindă trenul.

— Acum pornim la drum! se bucură Joe.

— La țară, la țară! scanda Beth.

— Poate o să vedem zâne pe-acolo! spuse Frannie.

Cu un șuierat prelung, trenul se urni, lăsând gara în urmă. Cu năsurile lipite de geam, copiii priveau casele murdare și hornurile lor pierzându-se în zare. Cât de tare urau orașul! Ce minunat avea să fie la țară, unde totu-i curat, cu flori pretutindeni și păsări ciripind prin tufișuri!

— Vom trăi adevărate aventuri la țară! zise Joe. Printre pâraie, pe delușoare și câmpuri întinse și prin păduri întunecate. Ah, cât de minunat va fi!

— N-o să vă distrați voi mai mult la țară decât o făceați la oraș, spuse tatăl. Ba aș putea spune chiar că o să vi se pară destul de plictisitor.

Dar aici greșea amarnic. Doamne, Doamne, prin ce-aveau să treacă cei trei copii!

În sfârșit, ajunseră în gara mică unde trebuiau să coboare. Un hamal somnoros le așeză cele două valize într-un cărucior și îi informă că le vor fi aduse mai târziu. Și duși au fost cu toții, în jos pe uliță, pălăvrăgind zgomotos.

— Oare avem și grădină? se întrebă Frannie.

Însă, mergând spre noua lor casă, copiii erau morți de oboseală și nu se mai sinchiseau să scoată vreo vorbă. Căsuța se afla la opt kilometri de gară și, din moment ce tatăl lor nu-și permitea altceva decât

mersul pe jos, drumul părea într-adevăr foarte lung. Pe-acolo nu trecea niciun autobuz, așa că cei mici își târau obosiți picioarele, visând la un pahar de lapte cald și la un pat moale.

Ajunseră în cele din urmă și – oho! – efortul le fusese răsplătit cu vârf și îndesat: căsuța era de-a dreptul încântătoare. Zidurile erau îmbrăcate cu trandafiri agățători roșii, albi și roz, iar ușa de la intrare era înconjurată de o ghirlandă de caprifoi. Era minunat!

Camioneta era deja în fața porții și doi bărbați duceau mobila în căsuță. Tatăl rămase să le dea o mână de ajutor, iar mama aprinse focul în bucătărie, să le pregătească tuturor o băutură caldă.

Erau așa de obosiți, încât nu mai erau în stare de nimic altceva decât să bea o cană cu lapte fierbinte, să mănânce niște pâine prăjită și să se vâre iute în paturile pe jumătate făcute. Joe aruncă o privire pe fereastră, însă era prea somnoros să deslușească ceva. Cât ai bate din palme, cele două fetițe dormeau duse în cămăruța lor, la fel și Joe, de altfel, în odaia lui și mai strâmtă.

Ce bucurie să te trezești dimineața cu soarele strălucind prin ferestruici! Nu le luă mult lui Joe, Beth și Frannie să se îmbrace. Într-o clipită, erau în grădină, zburdând prin iarba care crescuse înaltă și mirosind trandafirii care înțesau curtea.

Mama le pregătise ouă, iar copiii înfulecară cu poftă micul dejun.

— E minunat la țară! exclamă Joe, privind pe geam la dealurile îndepărtate.

— Putem crește legume în grădină, propuse Beth.

— Și ce plimbări fantastice o să facem! adăugă Frannie.

În ziua aceea toată lumea dădu o mână de ajutor pentru a rându casa. Tata urma să meargă la muncă a doua zi. Mama spera să se ivească cineva care să aibă nevoie de ajutor la curățenie sau să-i dea de spălat, atunci ar câștiga îndeajuns pentru a cumpăra câteva găini. Ar fi nemaipomenit!

— Voi aduna ouă în fiecare zi, dimineața și seara! se bucură Frannie.

— Haideți să ieșim să vedem ce-i prin împrejurimi, propuse Joe. Putem să plecăm o oră, mamă?

— Da, hai, ștergeți-o, îi zori mama.

Și uite-așa porniră cei trei copii, dincolo de porțița albă, pe uliță, la plimbare.

Cercetară toate cotloanele din împrejurimi. Străbătură voioși pajiștea cu trifoi, invadată de albine. Se bălăciră într-un pârâu care susura singuratic sub sălcii, în lumina soarelui.

Și, deodată, se treziră la marginea pădurii. Nu era departe de căsuța lor, pe care o lăsaseră în urmă.

Arăta ca orice altă pădure, doar că verdele copacilor era puțin mai întunecat. Un șanț îngust despărțea frunzișul de ulița năpădită de buruieni.

— O pădure! exclamă Beth încântată. Putem veni la picnic aici, de câte ori vrem!

— Dar are un aer misterios, zise Joe îngândurat. Nu ți se pare, Beth?

— Ei bine, copacii sunt destul de groși, dar nu mi se par diferiți de alți copaci, replică Beth.

— Nu știu ce să zic, își dădu Frannie cu părerea. Zgomotul frunzelor e altul. Ascultați!

Își ciuliră urechile – și Frannie avea dreptate. Frunzele copacilor nu foșneau în același fel ca ale altor copaci din apropiere.

— Ai zice că-și vorbesc unul altuia, spuse Beth. Își șoptesc secrete – secrete adevărate, pe care noi n-avem cum să le-nțelegem.

— E o pădure vrăjită! hotărî Frannie.

Nimeni nu scoase o vorbă. Stăteau cu toții și ascultau.

— Fâș, fâș, fâș, fâș, fâș! fremătau copacii în pădure, aplecându-se prietenește unul spre celălalt.

— S-ar putea să fie zâne și spiriduși pe-aici, spuse Beth. Ce ziceți, sărim șanțul și intrăm?

— Nu, zise Joe. Dacă ne rătăcim? Haideti să cunoaștem împrejurimile înainte să ne avântăm într-o pădure așa de mare ca asta.

— Joe! Beth! Frannie! se auzi glasul mamei venind dinspre căsuța aflată nu departe. E vremea prânzului!

De-ndată, copiii li se făcu foame. Uitară de neobișnuită pădure și o luară la goană spre noua lor casă. Mama le pregătise pâine proaspătă cu gem de căpșuni, atât de bună, că numai decît dădură gata o pâine întregă.

Tatăl intră chiar când ei erau pe sfârșite. Făcuse cumpărături pentru mama, într-un sat aflat la cinci kilometri depărtare, iar acum era flămând și obosit.

— Am cercetat toate împrejurimile, tată! zise Beth, turnându-i ceai într-o cană mare.

— Am descoperit o pădurice minunată, adăugă Joe. Copacii par de-a dreptul să-și vorbească, tată.

— Înseamnă că e pădurea despre care am auzit în această după-masă, zise tatăl. Are un nume straniu, copii.

— Cum se numește? întrebă Joe.

— I se spune Pădurea Fermecată, răspuse tatăl, și oamenii din sat n-ar intra acolo în ruptul capului. Mă amuză să aud așa ceva în zilele noastre. Nu cred că pădurea asta are ceva ieșit din comun. Dar aveți grijă să nu vă aventurați prea adânc în ea, nu care cumva să vă rătăciți.

Copiii schimbară priviri încântate. Pădurea Fermecată! Ce nume grozav! Și fiecareia îi trecu prin cap exact același gând secret: „O să cercetez pe-ndelete Pădurea Fermecată de-ndată ce se va ivi ocazia!“

După ce terminară de mâncat, tatăl îi puse pe copii să trebăluiască prin grădina năpădită de buruieni. Joe trebuia să adune scaietii, iar fetițele aveau de udat straturile neîngrijite de legume. Glasurile lor vibrau de bucurie.

— Pădurea Fermecată! Simțeam noi că e ceva magic în ea!

— Eu v-am zis că sunt zâne acolo! le aminti Frannie fraților ei.

— Ne vom continua cercetările cu prima ocazie!
exclamă Beth. O să aflăm ce-și șoptesc copacii ăia!
În câteva săptămâni, vom stăpâni toate secretele
pădurii!

În acea noapte, la ora culcării, toți trei stăteau la
fereastră, uitându-se înspre pădurea întunecată și
fremătătoare din spatele casei. Oare ce aventuri îi aș-
teptau în Pădurea Fermecată?